

Àfrica Ragel

Frede, Frederica, Frederic i els fils perduts

Il·lustracions de
Laia Ferraté

Qui era Frede?

Frede tenia els ulls grans i rodons com dues pirulletes de cola farcides de xiclet, però sense pal, per descomptat. Eren uns ulls intel·ligents, vius, curiosos i molt inquietos. A més a més, Frede sempre es feia preguntes que semblaven no tenir resposta i aquesta inquietud es reflectia en la seva mirada.

Us heu fet preguntes que semblen no tenir resposta? Segur que sí, segur que teniu dubtes que no sap respondre ningú. Frede també es feia moltes preguntes d'aquesta mena:

–On és el meu pare, mare?

–Això m’agradaria saber a mi –responia ella sense deixar de fer allò que estigués fent.

–Però... Existeix? –insistia Frede.

–Tu el veus?

–No.

–Doncs no existeix! –I, en aquell precís instant, la mare de Frede donava la conversa per acabada perquè considerava que no tenia cap mena d’informació per aportar al tema patern.

–Existeix l’aire, mare? –preguntava altre cop Frede.

–Quina pregunta és aquesta? Doncs, és clar que existeix!

–I per què no el podem veure?

Aleshores, la mare de Frede mirava a l’infinit, mirava més enllà de la taula del menjador, més enllà del sofà i dels mobles, més enllà de les parets, com si l’haguessin enganxat fent una entremaliadura i canviava de tema amb una velocitat sorprenent. Sí, Frede sabia que la seva mare tenia un poder, un poder imaginatiu fantàstic.

–Per què t’has vestit amb aquest jersei tan fet malbé? No veus que està tacat? Si fins i tot té un forat enmig de la panxa!

I Frede es distreia mirant el forat del seu jersei i s’oblidava de l’aire i del seu pare. I, al cap d’una estona, s’adonava que la seva mare ho havia tornat a fer una altra vegada, havia tornat a canviar de tema.

Frede, de gran, volia ser com la mare. Volia tenir tanta imaginació com ella, que en tenia prou amb el forat d’un jersei per solucionar els moments més complicats. Sí, volia ser com la mare, per la imaginació i per una altra cosa: pels seus cabells, per la cabellera llarga i sedosa que lluia.

–Mare, vull tenir els cabells llargs per poder-me’ls recollir en un monyo com el pentinat que et fas moltes vegades, quan estàs cansada i acalorada i et reculls els cabells en un nus i l’aguantas amb un llapis.

–Molt bé, estimat. Tan sols necessites una cosa perquè aquest desig es faci realitat.

–Quina cosa? Un llapis?

–No, de llapis en tenim uns quants.

–Llavors... Què necessito?

–Paciència.

Frede no tenia el requisit necessari i imprescindible per deixar-se els cabells llargs, que era la paciència. Havia jugat moltes vegades davant el mirall. S'havia col·locat damunt del cap una tovallola en forma de perruca i s'havia mirat de gairell. Com li agradaria, tenir-los ja així de llargs!

A la nit, abans de posar-se el pijama, quan es treia la samarreta se la deixava una estona penjada del front i es movia per l'habitació, contornejant les espatlles perquè els cabells imaginaris li dansessin d'una banda a l'altra.

Però era estiu i Frede no suportava que els cabells se li enganxessin al clatell amb la suor i sempre acabava suplicant a la mare que els hi tallés.

I per això ara els duia curts, curtíssims. Tan curts que al bell mig del cap se li amuntegaven

en un gran remolí, de tal manera que semblaven el desaigüe d'una banyera quan es buida. Sabeu el que vull dir? Sí, és clar, quan l'aigua pren velocitat, gira i gira sobre si mateixa i sembla que el món sencer hagi de desaparèixer per aquell forat negre i desconegut de les canonades. Així tenia Frede la coroneta.

—Quin remolí! —es queixava als matins la mare quan li passava la pinta i li ruixava el cap amb colònia per dominar el pentinat—. Diuen que la gent amb remolins a la coroneta és la més múrria i també diuen que...

Però Frede desconnectava. Es perdia en els sons de la veu de la mare i, sense adonar-se'n, deixava d'escoltar-la. Sense ser-ne conscient, es deixava endur per la imaginació, perquè en ella era on se sentia més feliç. No us ha passat mai això de perdre-us dins la vostra imaginació? Segur que sí, a mi també em passa. Intento escoltar, estar atenta, però quan me n'adono ja he perdut el fil d'allò que m'expliquen i em trobo

viatjant per llocs recòndits on no he estat mai i als quals, segurament, no viatjaré mai.

Com us deia, Frede perdia el fil moltes vegades. Moltíssimes. Sobretot, quan el que li explicaven li molestava o simplement no l'interessava. L'escola, per exemple, era un dels llocs on més fils perdia. I no els perdia quan parlava la mestra o el mestre, no! Els perdia quan li parlaven els companys i volien saber coses que ni tan sols Frede sabia.

—Frede! —li cridaven quan caminava pel pati—. Ets ric o rica? —preguntaven amagant un somriure estrany, un somriure d'aquells que no acaben d'explotar i que dibuixen al rostre uns llavis lletjos i horribles perquè no són sans. D'aquells somriures que fan vergonya perquè no són innocents.

—Au, contesta! —insistien donant-se cops amb el colze els uns als altres—. Ets ric o rica?

—No soc ni ric ni rica perquè no tinc diners —responia Frede abaixant la mirada i desitjant

que sonés el timbre i amb el seu sorollós riiinggg anunciés la tornada a classe.

–Que no! Que no és això! Que el que volem saber és si ets Frederic o Frederica! –I es feia el silenci esperant una resposta. I se sentien les fulles dels arbres remoure's amb el vent. I se sentia alguna panxa buida. I se sentien les mans que es tancaven i com els dits es premien els uns amb els altres. I se sentien les celles que s'arrufaven esperant aquella resposta que Frede no tenia, ni volia tenir.

–Em dic Frede –deia contundentment i els mirava des de les seves piruletes de cola i deixava que la imaginació salvés el moment i li permetés volar lluny d'aquell lloc perquè no li agradava estar on estava. I era en aquell precís instant que perdia un munt de fils, tots els fils de les converses que els seus companys i companyes iniciaven, tots els fils que li llançaven en forma de preguntes i més preguntes, tots els fils que no volia sentir: «Sembles una nena, però

et mous com un nen», «Per què duus els cabells tan curts?», «A casa com et diuen?», «A què t'agrada jugar?», «És veritat que tens uns pantalons de color rosa?»...

I Frede es deixava portar i perdia el fil sense oposar cap mena de resistència. I els fils que perdia no desapareixien, els fils que perdia es teixien, s'entrellaçaven els uns amb els altres i, a poc a poc, anaven formant una armadura resistent i protectora que li anava cobrint la pell. Una armadura com la dels cavallers que apareixen a les pel·lícules de l'edat mitjana, dels que lluiten amb una llança llarga i pesada mentre munten damunt d'un cavall brillant que no deixa de renillar. I cada vegada que perdia un fil, l'armadura de Frede s'anava fent més gran i més pesada. Fins que es va tornar tan robusta que a Frede li costava caminar amb normalitat; no podia moure les cames amb llibertat i damunt de les espatlles sentia un pes tan gran que li costava aixecar-se als matins i anar a l'escola.

–Avui podria quedar-me a casa, mare?

–No et trobes bé?

–No ho he pensat gaire, però no crec que sigui això.

–Aleshores, ja saps la resposta.

–D’acord.

I Frede es carregava la motxilla a l’esquena i, arrossegant els peus i capcot, caminava cap a l’escola mirant de no coincidir pel camí amb cap d’aquelles persones que li feien perdre tants fils. Però cada dia era més difícil esquivar-les. Inclús semblava que estiguessin esperant veure aparèixer Frede per caminar al seu costat i així poder tornar a dibuixar aquells somriures estranys als llavis una altra vegada.

Però no feu aquestes cares, que aquesta història només acaba de començar i Frede és una persona amb molta sort. I dic «amb molta sort», perquè aquell mateix dia, aquell dia en què sentia que l’armadura era especialment pesada, es va trobar amb la Marta, i amb la Marta tot va canviar.